

یادی از دکتر جاکب آرلو: یک روان‌تحلیل‌گر زمان ما

Dr. Jacob Arlow (1916-2004)

تصویر دکتر جاکب آرلو

ترجمه و انتشار مقاله‌های بدیع در کنار نتایج تلاشهای پژوهشگران داخلی و خارجی از هدفهای فصلنامه روانشناسان ایرانی است. برای نخستین شماره فصلنامه، مقاله‌ای از دکتر جاکب آرلو تحت عنوان «انتقال به عنوان دفاع» را برگزیده بودیم تا دیدگاهی نو در باره تفسیر انتقال که سنگ زیربنای روان‌تحلیل‌گری و به گونه‌ای کلی‌تر، هر رابطه درمانگری را تشکیل می‌دهد، منعکس سازیم. در بهار سال 2004 از این استاد بزرگ روان‌تحلیل‌گری درخواست کردیم تا ضمن موافقت با انتشار ترجمه مقاله مذکور در فصلنامه، مقدمه‌ای نیز بر آن بنویسد. دکتر آرلو با اشتیاق فراوان از این مسأله استقبال کرد اما اجل مهلت نداد و این استاد کم‌نظیر در 21 ماه می سال 2004 وفات یافت. بنابراین بر آن شدیم تا در این شماره به بررسی شخصیت و زندگینامه علمی این بزرگ استاد از زبان همکارانش دکتر ادوین فانچر و دکتر شلدن گودمن بپردازیم و انتشار «انتقال به عنوان دفاع» را به بعد موکول کنیم.

دکتر جاکب آرلو، استاد روانپزشکی بالینی دانشگاه نیویورک و دانشکده پزشکی آلبرت انشتین که به عنوان نظریه‌پرداز برجسته و معلمی کم‌نظیر تا سن 88 سالگی به کار حرفه‌ای و آموزشی خود ادامه داد، یکی از متفقدترین روان‌تحلیل‌گران 50 سال گذشته امریکا بود و سالها ریاست انجمن روان‌تحلیل‌گری آمریکا و سردبیری فصلنامه روان‌تحلیل‌گری را بر عهده داشت. در سال 1988، دستداران وی اثری را با عنوان «خیالپردازی، اسطوره و واقعیت: مقاله‌هایی به افتخار جاکب آرلو» منتشر کردند و در سال 1991 انجمن روان‌تحلیل‌گری نیویورک سمپوزیوم «ارزش بالینی مفهوم خیالپردازی ناهشیار» را در بزرگداشت جاکب آرلو برگزار کرد و نتایج آن را در مجله روان‌تحلیل‌گری بالینی در سال 1992 منتشر نمود.

در سال 1956، دکتر آرلو به تدوین یک مقدمه کوتاه بر آثار فروید با عنوان «میراث سیگموند فروید» پرداخت و در سال 1964 همراه با دکتر چارلز برنر «مفاهیم روان‌تحلیل‌گری و نظریه ساختاری» را منتشر کرد و نشان داد که چگونه فروید در آثار بعدی خود به تصحیح و بازنگری مفاهیم پیشین خود پرداخته است.

در اثری با نام «روان‌تحلیل‌گری: نظریه و عمل بالینی» (1988)، حد تأثیر خیالپردازیهای ناهشیار بر اعمال روزمره ما را برجسته کرد و نشان داد که این خیالپردازیها چگونه در ایجاد الگوهای رفتاری خود - شکست‌دهی روان‌آزرده‌وار مشارکت دارند. ما به دکتر جاکب آرلو به خاطر اتخاذ موضعی انتقادی در بررسی مفهوم انتقال مدیون هستیم، زیرا نه تنها این مفهوم را به جایگاه نخستین آن در نوشته‌های فروید باز گرداند بلکه با بررسی فرضهای نظری زیربنایی فروید، به یادمان آورد که می‌توان تا حد امکان از یافته‌های فروید سود جست اما نباید به مطالعه برده‌وار آثار وی و تبعیت تام و تمام از آنها پرداخت.

To the memory of Dr Jacob Arlow

Dr. Sheldon Goodman Dr. Edwin Fancher

The New York Freudian Society

Dr. Jacob Arlow died on May 21, 2004 in New York. He was one of the most influential psychoanalysts in America in the past 50 years. He was best known for developing the idea that unconscious fantasies heavily influence how we see the world and understand it. In his book, "Psychoanalysis: Clinical Theory and Practice" (1988) he showed how unconscious fantasies influence our actions in daily life and contribute to neurotic self-defeating patterns of behavior. In 1956 Dr. Arlow wrote a brief introduction to Freud "The Legacy of Sigmund Freud".

In 1964 Dr. Arlow, with Dr. Charles Brenner, wrote a very influential book, "Psychoanalytic Concepts and the Structural Theory", which showed how Freud's later theories provided revisions and corrections of some of his earlier concepts which are no longer useful.

Dr. Arlow has had many honors. He was Past President of the American Psychoanalytic Association and Past Editor-in-Chief of the "Psychoanalytic Quarterly". In 1988 his many admirers published a book "Fantasy, Myth and Reality: Essays in Honor of Jacob Arlow". In 1991 the New York Psychoanalytic Society sponsored a symposium: The Clinical Value of the Concept of Unconscious Fantasy: A Symposium in Honor of Jacob Arlow, MD, which was published in the Journal of Clinical Psychoanalysis in 1992.

Dr. Arlow was not only a brilliant theorist, but also a wonderful teacher of Psychoanalysis. He worked until the age of 88, including teaching others.

We owe much to Jacob Arlow for undertaking a critical appraisal of the concept of transference. Not only has he traced it back to its Freudian antecedents, he has also examined the theoretical assumptions implied while reminding us we take from Freud what we can but not slavishly study his writings and then move on.